

DOKTORANDSKÉ PŘÍSPĚVKY

Evropský zatýkací rozkaz a „lex Perković“

Roman Říčka*

1. Významné datum 1. 7. 2013

Datum 1. 7. 2013 se stalo dalším z podstatných mezníků v historii evropské integrace, neboť právě v tento den přistoupil další členský stát – Chorvatsko. Došlo tak k završení zhruba dekádu trvajících úsilí, neboť „Chorvatsko požádalo o unijní členství v roce 2003 a jednání trvala od roku 2005 do 2011“¹. Nový člen je současně prvním přistoupivším státem z oblasti západního Balkánu². Vedle této veskrze pozitivní skutečnosti na sebe však Chorvatsko v této době poutá pozornost

---

* Mgr. Roman Říčka, doktorand na Katedře mezinárodního a evropského práva Právnické fakulty Masarykovy univerzity, Brno.

¹ Croatia. *European Commission* [online]. European Commission, 2013 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://ec.europa.eu/enlargement/countries/detailed-country-information/croatia/>.

² EU welcomes 28th member state – Croatia. *European Council* [online]. European Council, 2013 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://www.european-council.europa.eu/home-page/highlights/eu-welcomes-28th-member-state-croatia?lang=en>.

i svým kontroverzním legislativním postupem. Konkrétně se jedná o úpravu přijatou Záhřebem ve spojení s institutem Evropského zatýkacího rozkazu, který v dynamicky se rozvíjejícím evropském prostoru dokázal v posledních letech nabýt nemalého významu.

2. Krátce k historii Evropského zatýkacího rozkazu³

Postupný rozvoj volného pohybu, daného evropskou integrací, akcentoval se stále větší intenzitou problematiku postavení justice a vnitra. „*Základ* (dotčené) *politiky*⁴ představuje mezivládní spolupráce resortů členských zemí v rámci pracovních skupin ES označovaných jako *TREVI* (*Terrorisme, Radicalisme, Extremisme*,

---

³ Dále též eurozatykač, EZR.

⁴ Pro zbylý text tohoto příspěvku platí, není-li výslovně uvedeno jinak, že případné zvýraznění určitých pasáží citací bylo provedeno autorem tohoto článku.

*Violence Internationale*⁵)⁶. Za velmi významný mezník lze dále označit Maastrichtskou smlouvu (platnost 1. 11. 1993), která přinesla zařazení politiky do tzv. III. pilíře, existujícího až do 1. 12. 2009. V tento den vstoupila v platnost Lisabonská smlouva, která pilířový systém de facto zrušila – „...třetí pilíř je přesunut ze Smlouvy o EU⁷ a spojen s ustanoveními bývalé hlavy IV Smlouvy o ES⁸, upravující problematiku přistěhovalectví, azylu a občanského práva [...] to zformovalo novou hlavu V SFEU⁹, prostor svobody, bezpečnosti a práva, ...“¹⁰.

Evropský zatýkácí rozkaz jako takový vstupuje do unijního práva v roce 2002, kdy našel své vyjádření v rámcovém rozhodnutí Rady 2002/584/SVV¹¹, jehož lhůta pro provedení byla ohraničena dnem 31. 12. 2003. Z hlediska provázanosti světového dění není přítom bez zajímavosti, že „*teroristické útoky ze dne 11. září byly okamžitým katalyzátorem pro EZR, nicméně jeho kořeny sahají daleko před tyto útoky*“¹². Význam institutu

⁵ Doplňme, že „skupina **TREVI – I.** se soustředila na potírání terorizmu, skupina **TREVI – II.** měla za úkol policejní techniku a skupina **TREVI – III.** se koncentrovala na potírání organizovaného zločinu“ – Tichý, Luboš in TICHÝ, Luboš; ARNOLD, Rainer; ZEMÁNEK, Jiří et al. *Evropské právo*. 4. vyd. Praha: C.H. Beck, 2011, 953 s. ISBN 9788074003332. S. 646.

⁶ Justice a vnitro. *Euroskop* [online]. Vláda České republiky, © 2005-13 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <https://www.euroskop.cz/676/sekce/justice-a-vnitro/>.

⁷ Smlouva o Evropské unii, 12002M/TXT, *Úřední věstník C 325 ze dne 24. prosince 2002, ve znění Niceské smlouvy*. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: http://eur-lex.europa.eu/cs/treaties/new_overview_treaties.htm#overview – dále též SEU_{NC}.

⁸ Smlouva o založení Evropského společenství, 12002E/TXT, *Úřední věstník C 325 ze dne 24. prosince 2002, ve znění Niceské smlouvy*. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2002:325:0001:0184:EN:PDF> – dále též SES_{NC}.

⁹ *Smlouva o fungování Evropské unie*, 12012E/TXT, *Úřední věstník C 326 ze dne 26. října 2012, v konsolidovaném znění*. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:12012E/TXT:CS:PDF> – dále též SFEU.

¹⁰ CRAIG, Paul. *The Lisbon treaty: law, politics, and treaty reform*. New York, NY: Oxford University Press, 2011, 466 s. ISBN 9780199595013. S. 28.

¹¹ Rámcové Rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=DD:19:06:32002F0584:CS:PDF> – dále též RR2002/584 a RR.

¹² CRAIG, Paul; DE BÚRCA, Gráinne. *EU law: text, cases, and materials*. 5th ed. Oxford: Oxford University Press, 2011, 1155 s. ISBN 9780199576999. S. 949.

v obecné rovině pak dokladují slova Valsamise Mitsilegase, že „...Evropský zatýkáčím rozkaz zásadně změnil stávající dohody o spolupráci při extradici a vytvořil silný precedent pro uplatňování vzájemného uznávání v trestních věcech v rámci Evropské unie“¹³. **Samotný text rámcového rozhodnutí o EZR zmiňuje, že „...zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje (resp. má umožnit) odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání“**¹⁴. Tak jako v zásadě u všech nových systému se však i zde objevily specifické komplikace narušující stanovený cíl.

Z hlediska vývoje EZR poukážme závěrem kapitoly též na jeho modifikaci v podobě **rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV**¹⁵ [...] kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se *dotyčná osoba neúčastnila osobně (lhůta pro provedení 28. 3. 2011)*. Jeho hlavní přínos vyjadřuje již jeho název, neboť **jak podotýká André Klip, tak „první roky zkušeností s Evropským zatýkáčím rozkazem vyzdvihly nejvýznamnější problém procedury předávání – odlišné názory/postoje členských států na problematiku in absentia“**¹⁶.

3. Extradice, EZR a problematické body

Zavedení evropského zatýkáčím rozkazu znamenalo změnu ve smyslu zjednodušení procesu extradice, nikoliv však samozřejmě z hlediska existence spolupráce v této oblasti jako takové. Zde je třeba poukázat na existenci mnoha mezinárodních smluv upravujících rozebíranou problematiku. Z pohledu ČR (ČSR) zmiňme kupříkladu smlouvu s USA, Thajskem, popřípadě (vzhledem k tématu) s dříve existující Jugoslávií¹⁷. Jan

¹³ MITSILEGAS, Valsamis. *EU criminal law*. Oxford: Hart publishing, 2009, 352 s. ISBN 9781841135854. S. 120.

¹⁴ RR2002/584, preambule, bod 5.

¹⁵ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, **kterého se dotyčná osoba neúčastnila osobně**. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:081:0024:0036:CS:PDF>.

¹⁶ KLIP, André. *European criminal law : an integrative approach*. 2nd ed. Cambridge: Intersentia, 2012, 580 s. ISBN 9781780680019. S. 293.

¹⁷ V podrobnostech odkažme na přehled smluv daného typu, poskytovaného Ministerstvem zahraničních věcí ČR – Vyhle-

Komárek však k této formě úpravy extradice, v souvislosti s EZR, poznamenává, že „...jednou z **odlišností proti tradičnímu režimu vydávání v mezinárodním právu je odstranění požadavku oboustranné trestnosti a rovněž vyloučení možnosti členského státu odmítnout vydání vlastních občanů (rámcové rozhodnutí však v určitých případech odmítnout vydání umožňuje: viz jeho čl. 3¹⁸ a 4¹⁹)**“²⁰. Citací akcentované odlišnosti – tematika požadavku oboustranné trestnosti a vydávání vlastních občanů – nicméně současně představují problematické momenty fungování EZR.

Z hlediska materie prvně jmenované pomohl zřehlednit situaci Soudní dvůr EU²¹ a to prostřednictvím očekávaného rozhodnutí o předběžné otázce, vznesené belgickými soudci, ze dne 3. května 2007²². Jedna z otázek předložených SDEU směřovala na to, zda „je čl. 2 odst 2²³ rámcového rozhodnutí (RR2002/584) [...] v rozsahu, v němž zrušuje u trestných činů v něm uvedených požadavek **oboustranné trestnosti**, slučitelný s čl. 6 odst. 2²⁴ Smlouvy [o EU] (pozn. ve znění Nices-

dávání smluv. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky [online]. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, 2013 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: [http://www.mzv.cz/jnp/cz/vyhledavani_smluv/index\\$45924.html?page=1&level=any&order=descending&search=1&keyword=&domain=Pr%C3%A1vn%C3%AD%20oblast%20%20Vyd%C3%A1n%C3%A1n%C3%AD&type=dvoustrann%C3%A1&party=any](http://www.mzv.cz/jnp/cz/vyhledavani_smluv/index$45924.html?page=1&level=any&order=descending&search=1&keyword=&domain=Pr%C3%A1vn%C3%AD%20oblast%20%20Vyd%C3%A1n%C3%A1n%C3%AD&type=dvoustrann%C3%A1&party=any).

¹⁸ „Důvody pro **povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkačského rozkazu**“ – např. „pokud se na trestný čin, pro který je zatýkačský rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávacím členském státě **amnestie**, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle vlastního trestního práva;“ (čl. 3, odst. 1, bod 1 RR2002/584).

¹⁹ „Důvody, pro které je **možné odmítnout výkon evropského zatýkačského rozkazu**“ – např. „pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkačský rozkaz, je **ve vykonávacím členském státě stíhána za stejný čin**, jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkačský rozkaz vydán;“ (čl. 4, odst. 1, bod 2 RR2002/584).

²⁰ KOMÁREK, Jan. Eurozatykač před Soudním dvorem – krátký komentář. *JINÉ PRÁVO* [online]. *JINÉ PRÁVO*, publikováno 5. 5. 2007 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://jinepravo.blogspot.cz/2007/05/eurozatyka-ped-soudnm-dvorem-krtk.html>.

²¹ Dále též SDEU.

²² Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 3. května 2007. *Advocaten voor de Wereld VZW v. Leden van de Ministerraad*. Věc C-303/05. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62005CJ0303:CS:HTML#Footnote*.

²³ „Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkačského rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a **bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu**:...“ (čl. 2, odst 2 RR2002/584).

²⁴ „**Unie ctí základní práva** zaručená Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou

ké smlouvy) a **především se zásadou legality v trestních věcech, jakož i se zásadou rovného zacházení a zásadou zákazu diskriminace zaručenými tímto ustanovením**“²⁵.

Generální advokát Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer²⁶ ve svém stanovisku předpřipravil rozhodujícím evropským soudcům cestu, když konstatoval, že dle jeho názoru „článek 2 odst. 2 (RR2002/584) [...] **tím, že zrušuje u trestných činů v něm uvedených požadavek oboustranné trestnosti, neporušuje zásadu legality v trestních věcech ani zásadu rovného zacházení**...“²⁷. Tuto jeho tezi Soudní dvůr EU následně potvrdil svým finálním verdiktem nad vznesenými otázkami – „**přezkum položených otázek neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkačím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy**“²⁸.

Soudní dvůr k uvedenému závěru vedla velmi jednoduchá a logická úvaha. Podotkl, že čl. 2, odst. 2 Rámcového rozhodnutí, uvádějící seznam trestných činů nevyžadujících ověření oboustranné trestnosti činu, je toliko výčtem, který má význam pouze pro *procesní účely*. Jinými slovy „**definice těchto trestných činů a použitelné tresty vyplývají z práva členského státu vystavení (EZR)**“²⁹. Nejedná se tak v žádném případě o harmonizaci trestního práva hmotného a princip legality ergo není nijak dotčen. Přesto dotčené ustanovení, dle postřehu Michala Tomáška, má pro hmotné právo určitý přenesený význam – „*okruh potenciálních trestných činů, které by mohly být v budoucnu harmonizovány z hlediska minimálních skutkových podstat, lze dovést z (odkazovaného) ustanovení o evropském zatýkačím rozkazu*. [...] *Kromě mezinárodně uznávaných deliktů zahrnuje i trestné činy obecné kriminality, jako: počítačová trestná činnost, trestné*

v Římě dne 4. listopadu 1950 a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství“ (čl. 6, odst. 2 SEU_{NC}).

²⁵ Rozsudek SDEU, věc C-303/05, odst. 16, bod 2.

²⁶ „*Od 19. ledna 1995 byl († listopad 2009) generálním advokátem Soudního dvora EU*“ – *Death of Advocate General Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer. Court of Justice of the European Communities* [online]. Court of Justice of the European Communities, 2009 [cit. 21. 9. 2013]. Dostupné z: <http://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2009-11/cp090100en.pdf>.

²⁷ Stanovisko generálního advokáta Ruiz-Jaraba ze dne 12. září 2006. *Advocaten voor de Wereld VZW v. Leden van de Ministerraad*. Věc C-303/05. In: *Curia* [právní informační systém]. Soudní dvůr Evropské unie [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?jsessionid=9ea7d0f130d5079f953c6f574ce5831e8a1c0833ec41.e34KaxiLc3eQc40LaxqMbN4Oa3yQe0?doclang=C&S&text=&pageIndex=0&part=1&mode=&docid=63884&cid=3116479 (odst. 108, bod 2).

²⁸ Rozsudek SDEU, věc C-303/05, odst. 62, bod 3.

²⁹ Op. cit. 28, odst. 52.

činy proti životnímu prostředí...“³⁰. Uvedená poznámka však nijak nenarušuje argumentaci Soudního dvora.

I ve vztahu k tvrzení o možném dotčení zákazu diskriminace přišel SDEU s přesvědčivými protiargumenty. Podotkl, že i v případě, že by docházelo k rozdílnému zacházení mezi *podezřelými/odsouzenými ze/za spáchání TC vyjmenovaných v čl. 2, odst. 2* rámcového rozhodnutí a jejich *protějšky u jiných trestných činů*, pak „...je rozlišování v každém případě **objektivně odůvodněné**“³¹.

První z bodů tedy „belgický případ“ objasnil, avšak ve spojení s tématem druhým – (ne)vydávání vlastních občanů – je třeba poznamenat, že tato materie před SDEU řešena nebyla. Jinak tomu bylo u řízení před ústavními soudy členských států³². Připomeňme v této souvislosti alespoň kauzu německo-syrského občana Mamouna Darkazanliho, řešenou německým ústavním soudem³³. V ní tento soudní orgán konstatoval – „**Svým zákazem [...] extradice zajišťuje základní právo, pramenící z čl. 16³⁴ (německého) Základního zákona³⁵, zvláštní spojení/vztah občanů vůči právnímu systému jimi ustanovenému. Je přiměřené občanovu vztahu/vazbě k svobodnému demokratickému zřízení, že občan v zásadě nemůže být vyloučen z této vazby/spojení**“³⁶. V návaznosti německý ÚS upřesnil, že „**důvěra stíhané osoby v její vlastní právní systém je chráněna zvláštním způsobem ustanovením čl. 16.2³⁷ Základního zákona právě tam, kde se čin, na němž je založena žádost o extradici, vyznačuje signifikantním vnitrostátním/domácím prvkem**“^{38,39}.

³⁰ Tomášek, Michal in TOMÁŠEK, Michal; TÝČ, Vladimír a kol. *Právo Evropské unie*. Praha: Leges, 2013, 494 s. ISBN 9788087576533. S. 353.

³¹ Op. cit. 28, odst. 58.

³² KOMÁREK, Jan. Eurozatykač před Soudním dvorem - krátký komentář. *JINÉ PRÁVO* [online]. JINÉ PRÁVO, publikováno 5. 5. 2007 [cit. 21. 9. 2013].

³³ Rozsudek Ústavního soudu SRN ze dne 18. 7. 2005, sp. zn. 2 BvR 2236/04. *Bundesverfassungsgericht* [online]. Bundesverfassungsgericht, © 2013 [cit. 26. 9. 2013]. Dostupné z: http://www.bundesverfassungsgericht.de/entscheidungen/rs20050718_2bvr223604en.html.

³⁴ Čl. 16, odst. 1 GG (viz pozn. pod čarou č. 35) – „*Německá státní příslušnost nesmí být odňata. Ke ztrátě státní příslušnosti může dojít pouze na základě zákona a proti vůli dotčené osoby pouze tehdy, když se tím dotčená osoba nestane osobou bez státní příslušnosti*“; čl. 16, odst. 2 GG – „*Žádný Němec nesmí být vydán do zahraničí. Zákonem může být stanovena odchylná úprava pro vydávání členskému státu Evropské unie nebo mezinárodnímu soudu, pokud budou zachovány zásady právního státu*“.

³⁵ Ústava SRN, v originále „Grundgesetz“, zkráceně též GG.

³⁶ Rozsudek ÚS SRN, sp. zn. 2 BvR 2236/04, bod 1.

³⁷ Viz pozn. pod čarou č. 34.

³⁸ Pro větší přesnost uvedme též obrat uplatněný v použité anglické verzi rozhodnutí „significant domestic connecting factor“.

³⁹ Rozsudek ÚS SRN, sp. zn. 2 BvR 2236/04, bod 4.

Pro zajímavost doplníme i judikaturu Ústavního soudu ČR, který k této problematice poznamenává, že „*Evropský zatykačí rozkaz [...] činí spolupráci orgánů činných v trestním řízení efektivnější. Nahrazuje spolupráci ústředních orgánů státní správy členských států EU přímou spoluprací orgánů justičních a činí výjimku z principu zákazu vydávání vlastních občanů k trestnímu řízení do zahraničí*“⁴⁰, s akcentací myšlenky, že „*jsou-li čeští občané poživateli výhod spojených se statutem občanství EU, je v tomto kontextu přirozené, že s těmito výhodami je nutno akceptovat též jistou míru odpovědnosti*“⁴¹.

Na první pohled se může zdát, že závěry německého a českého ÚS jsou do jisté míry v rozporu. Podle mého názoru tomu tak není, což vyplývá při poukázání na dílčí teze vyjádřené ÚS ČR v citovaném nálezu. Jako základní se přitom jeví jeho výrok, že „...**nebude český občan předán do jiného členského státu EU pro podezření ze spáchání trestného činu, který měl být spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy, s ohledem na zvláštní okolnosti spáchání trestného činu, je třeba dát přednost provedení trestního stíhání v dožadujícím státě, například z důvodů náležitého zjištění skutkového stavu jednání, které se z větší části odehrálo v zahraničí, a stíhání v daném členském státu Unie je v daném případě vhodnější než stíhání této osoby na území České republiky**...“⁴². V souvislosti se vztahem mezi občanem a jeho státem pak Ústavní soud poukázal na řadu velmi relevantních skutečností dokladujících, že tento není uplatněním EZR zásadně dotčen. Primárně jde o to, že dle ÚS „**občan předaný k trestnímu řízení do členského státu EU zůstává i v době trvání tohoto řízení pod ochranou českého státu**“⁴³. Nad uvedené platí, že jde pouze o časově omezené předání do jiného členského státu EU a občanovi nic nebrání v následném návratu do vlasti (rozuměj i pro případný výkon trestu). Ústavní soud ČR dále akcentoval právo občana bránit se proti postupu justičních orgánů opravnými prostředky, nevyjímaje ani případnou ústavní stížnost⁴⁴. Konečně zásadní význam má i skutečnost, že „**současný standard ochrany základních práv uvnitř Evropské unie nezavádá podle Ústavního soudu žádné příčiny se domnívat, že tento standard ochrany základních práv, skrze uplatňování principů z nich plynoucích, má nižší kvalitu než ochrana poskytovaná v České republice**“⁴⁵.

Vrátíme-li se nyní k výše diskutovaným bodům, majících vliv na (omezení) fungování EZR, je třeba

⁴⁰ Nález Ústavního soudu ČR ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. Pl.ÚS 66/04. *Ústavní soud* [online]. Ústavní soud, © 2006 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=100&pos=1&cnt=1&typ=result>, (odst. 70).

⁴¹ Op. cit. 40, odst. 71.

⁴² Op. cit. 40, odst. 112.

⁴³ Nález ÚS ČR, sp. zn. Pl.ÚS 66/04, odst. 62.

⁴⁴ Op. cit. 43, odst. 95.

⁴⁵ Op. cit. 43, odst. 71.

poukázat i na kategorii, kterou by bylo možno označit jako časové restriktce. Pro demonstraci uvedme, že např. Česká republika dospěla k rozhodnutí (viz níže) nevydávat své občany za činy spáchané před 1. listopadem 2004. Podobnou cestou se pak vydal i nejnovější člen EU, poté co Záhřeb konstatoval, že nehodlá institut evropského zatykače uplatňovat ve spojení se zločiny spáchanými před rokem 2002. Jak však poukazují následující řádky, jednalo se v případě Chorvatska o vysoce kontroverzní krok.

4. Chorvatsko a „Lex Perković“

Podívejme se blíže, v čem spočívá kontroverzní a poměrně překvapivé jednání Chorvatska. Nečekanost kroku balkánského státu lze spatřovat ve skutečnosti, že chorvatští zákonodárci přijali spornou národní legislativu, označovanou jako „Lex Perković“, pouze několik dnů před vstupem do EU. V důsledku této úpravy se omezilo uplatnění eurozatykače, ve smyslu nevydávání pachatelů trestných činů spáchaných před 7. srpnem 2002 – den vstupu v platnost rámcového rozhodnutí o EZR.

Tato restriktce by sama o sobě nebyla vzhledem k čl. 32 RR nijak zásadně problematická, neboť rámcové rozhodnutí ji svým způsobem předpokládá – „žádosti o vydání obdržené před 1. lednem 2004 se nadále řídí stávajícími nástroji týkajícími se vydávání. Žádosti obdržené po tomto dni se řídí pravidly, která přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí Radou učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti s jednáním spáchaným přede dnem, který stanoví, v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004. Dotyčným dnem může být nejpozději 7. srpen 2002...“⁴⁶. Podotkněme dále, že dílčí výhrady byly učiněny i jinými členskými státy, ergo Chorvatsko by nebylo ve svém přístupu k EZR osamoceno – „některé státy si [...] vyjednaly výjimky již během sjednávání rámcového rozhodnutí (např. Rakousko odmítlo aplikovat systém předávání vlastních občanů do zahraničí na základě evropského zatykačského rozkazu až do konce roku 2008; specifický režim extradice zavedla také Praha, když se rozhodla nevydávat své občany za činy spáchané před 1. 11. 2004)“⁴⁷.

Přestože předmětem tohoto článku není primárně úprava ČR, uvedme k ní alespoň krátkou vsuvku. Naše výhrada, jakkoliv méně kontroverzní ve světle „lex Perković“, byla Evropskou unií dlouhodobě kritizována. Předmětná legislativa tak prodělala transformaci

od zákona č. 539/2004 Sb., v původním znění (*generální omezení na TČ spáchané od 1. 11. 2004 dále* – čl. II, bod 2 zákona), přes zákon č. 253/2006 Sb., v původním znění (*časové omezení ponecháno ve vztahu k občanům ČR* – čl. VIII zákona), až k zákonu č. 104/2013 Sb., který časové omezení již vůbec neobsahuje. Naopak, tento zákon se uplatní i vůči některým řízením o předání osoby do jiného čl. státu započatým přede dnem účinnosti toho zákona (1. leden 2014⁴⁸). Na prodělaný vývoj úpravy poukazuje i reakce na hodnotící zprávu praktického uplatňování EZR, v níž ČR uvádí „současný návrh zákona o MJSVT (dnes již platný zákon 104/2013 Sb.) *nestanovuje žádné omezení, stran předávání českých občanů do jiných členských států, na bázi data trestného činu, kterého se EZR týká*“⁴⁹.

Porovnáme-li postavení ČR a Chorvatska, pak je třeba akcentovat, že v pořadí druhá země měla příležitost k obdobnému kroku, jaký učinil náš stát. Martin Ježek poukazuje, že „...v případě, že Chorvatsko chtělo zásadu⁵⁰ eurozatykače uplatňovat až na zločiny od roku 2002, měl to Záhřeb říct, když projednával kapitolu 24⁵¹ před vstupem do Evropské unie. To ovšem nikdo neudělal“⁵². V kontextu výše uvedeného se tak domnívám, že Chorvatsko svým postupem promarnilo možnost legitimního zakotvení časového limitu, která se nabízela. Jeho přijetí „lex Perković“ tři dny před vstupem, a v kombinaci s „mlčením“ v rámci odkazovaného projednávání, je naopak těžko ospravedlnitelné a to i při argumentu, že by s takovou výhradou nebylo Chorvatsko v rámci EU samo. Ostatní země totiž postupovaly při sjednávání výjimky transparentněji.

⁴⁸ Viz §340, bod 14 a 15 zákona.

⁴⁹ Evaluation report on the fourth round of mutual evaluations "the practical application of the European Arrest Warrant and corresponding surrender procedures between Member States" – Follow-up to Report on Czech Republic. *European Judicial Network* [online]. European Judicial Network, 2011 [cit. 29. 9. 2013]. Dostupné z: <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?Id=516>.

⁵⁰ Zde bych osobně volil spíše termín „institut“.

⁵¹ Jedná se o jednu z 35 vyjednávacích kapitol, kterými byl vstup Chorvatska do EU podmíněn, přičemž nový člen Unie uzavřel všechny kapitoly v červnu 2011. Kapitola 24. nesla označení „Spravedlnost, svoboda a bezpečnost“ – Chorvatsko: Evropská unie vítá 28. členu. *Euroskop* [online]. Vláda České republiky, © 2005-13 [cit. 25. 9. 2013]. Dostupné z: <https://www.euroskop.cz/9047/22590/clanek/chorvatsko-evropska-unie-vita-28-clena/>; Information on the Results of the EU Accession Negotiations with Croatia. *Delegation of the European Union to the Republic of Croatia* [online]. Delegation of the European Union to the Republic of Croatia, © neuvedeno [cit. 25. 9. 2013]. Dostupné z: http://www.delhrv.ec.europa.eu/files/file/articlesresults_of_th_eu_accession_negotiations_with_croatia-1322673321.pdf.

⁵² JEŽEK, Martin. Martin Ježek: Hrozí Chorvatsku sankce od Evropské unie?. *Český rozhlas* [online]. Český rozhlas, publikováno 29. 8. 2013 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: http://m.rozhlas.cz/plus/nazory/_zprava/martin-jezek-hrozi-chorvatsku-sankce-od-evropske-unie--1251273?print=1.

⁴⁶ Čl. 32 RR.

⁴⁷ Justice a vnitro. *Euroskop* [online]. Vláda České republiky, © 2005-13 [cit. 22. 9. 2013].

K vzniklému právnímu problému je nadto třeba dodat, že jednání Chorvatska představuje i velmi *politicky* citlivé téma. Na to v jakém smyslu, odkazuje populární název vnitrostátní úpravy – „lex Perković“. Označení je odvozeno od Josipa Perkoviće – „...*bývalého šéfa jugoslávské tajné policie, po němž německá justice pátrá v souvislosti s vraždou disidenta Stjepana Đurekoviće v bavorském Wolfratshausenu v roce 1983*“⁵³, přičemž německá policie vydala na Perkoviće zatykač poprvé v roce 2005⁵⁴. Před vstupem Chorvatska do EU měl nynější členský stát silný argument v podobě odmítnutí vydávání vlastních občanů. Po 1. červenci 2013 nicméně tato obhajoba, právě v kontextu justiční spolupráce členských států, ztrácí na síle a nebýt Záhřebem narychlo prosazeného časového omezení EZR, bránilo by se Chorvatsko vydání Josipa Perkoviće jen obtížně.

Osobně se však domnívám, že „lex Perković“ nebude mít dlouhého trvání, neboť na přistoupení členu je a nadále bude ze strany Bruselu vyvíjen značný (politický) tlak. Německo, jakožto velmi silný člen EU, je totiž postupem Chorvatska mírně řečeno rozladěno. Jemným projevem je i omluva německé kancléřky Angelgy Merkelové z oslav k přistoupení Chorvatska. Oficiálním důvodem je sice její zaneprázdněnost⁵⁵, nicméně „*neoficiálním [...] je podle německého a chorvatského tisku spor mezi dvěma zeměmi (právě) v otázce bývalého šéfa jugoslávské kontrarozvědky (UDBA) Josipa Perkoviće*“⁵⁶.

O skutečnosti, že nejde o pouhý okamžitý rozmar Německa, přitom svědčí to, že „*Spolkový parlament vyzval Evropskou komisi, aby zvážila uplatnění článku 7 Lisabonské smlouvy*“⁵⁷ (kterým se členské země EU od-

*nímá hlasovací právo v Radě*⁵⁸) *na Chorvatsko v případě, že nezruší nedávno schválený zákon o extradici (tedy „lex Perković“)*⁵⁹. Dále je třeba akcentovat i ten fakt, že Německo není ve svém negativním postoji vůči chorvatské právní úpravě osamoceno. Evropská komise přijetí daného zákona (i vzhledem k načasování – 3 dny před vstupem) označila za „...*zásah do „srdce evropské právní spolupráce“*“⁶⁰. Ať již přitom považujeme slova Komise za zveličená, či nikoliv, je zřejmé, že uvedený krok může mít pro Chorvaty velmi reálné konsekvence. Vedle odkazovaného odnětí (resp. pozastavení) hlasovacího práva v Radě, je zde např. i možnost dočasného zamezení přístupu k některým unijním fondům⁶¹.

Konečně se jako důsledek jednání Chorvatska nabízí rovněž otázka žaloby pro porušování unijního práva. Ta však není ještě po nějaký čas aktuální. Důvodem je čl. 10 Protokolu o přechodných ustanoveních připojeného k Lisabonské smlouvě⁶², který ve svém prvním odstavci uvádí – „*jako přechodné opatření a v případě aktů Unie v oblasti policejní spolupráce a justiční spolupráce v trestních věcech, které byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost* (tedy mj. i rámcové rozhodnutí o EZR), *jsou pravomoci orgánů ke dni vstupu uvedené Smlouvy v platnost tyto: pravomoci Komise podle článku 226*“^{63,64} *Smlouvy o fungo-*

---

kvalifikovanou většinou rozhodnout, že určitá práva, která pro dotýčený stát vyplývají z použití Smluv, včetně hlasovacích práv zástupců jeho vlády v Radě, budou pozastavena...“.

⁵⁸ Pro úplnost je na tomto místě třeba k citované poznámce doplnit, že předmětný proces omezení práv čl. státu je velmi komplexním. Postup zahrnuje v praxi Radu, Evropskou radu i Evropský parlament, přičemž iniciovat jej mohou i Komise a skupina členských států. Případnému omezení práv čl. státu navíc předchází řada upozornění/výstrah vůči danému členu Unie. O složitosti takového kroku svědčí v neposlední řadě i skutečnost, že dosud ještě nikdy nebyl uplatněn – pro bližší představení celého procesu srov. Křepelka, Filip in TOMÁŠEK, Michal; TÝČ, Vladimír a kol. *Právo Evropské unie*. Praha: Leges, 2013, 494 s. ISBN 9788087576533. S 130–131.

⁵⁹ Op. cit. 53.

⁶⁰ ČTK. EU zvažuje zmrazení fondů pro Chorvatsko. Dokud. *Euroskop* [online]. Vláda České republiky, publikováno 27. 8. 2013 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <https://www.euroskop.cz/8962/22815/clanek/eu-zvazuje-zmrazeni-fondu-pro-chorvatsko-dokud-neprijme-evropsky-zatykac/>.

⁶¹ Op. cit. 60.

⁶² Lisabonská smlouva pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství, podepsaná v Lisabonu dne 13. prosince 2007, C2007/306/01, *Úřední věstník C 306 ze dne 17. prosince 2007*. In: *EUR-lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2007:306:FULL:CS:PDF> – dále též Lisabonská smlouva.

⁶³ Zde je nutno poznamenat, že z díkce Lisabonské smlouvy vyplývá, že jakkoliv je zde hovořeno o čl. 226 SFEU, je myšlen čl. 226 SES_{NC}, respektive nynější čl. 258 SFEU. To jednoznačně potvrzuje konsolidované znění SFEU, které v tomtéž protokolu, na tomtéž místě uvádí „...*pravomoci*

⁵³ „Německý Bundestag požaduje blokádu Chorvatska“. *Presseurop.eu* [online]. Presseurop.eu, © 2012 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://www.presseurop.eu/cs/content/news-brief/4029841-nemecky-bundestag-pozaduje-blokadu-chorvatska>.

⁵⁴ JORDANS, Frank. Josip Perkovic Extradition: Germany Wants Croatia To Turn Over Alleged Ex-Spy After EU Entry. *The Huffington Post* [online]. The Huffington Post, publikováno 27. 6. 2013 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: http://www.huffingtonpost.com/2013/06/27/josip-perkovic-extradition-germany-croatia_n_3510326.html.

⁵⁵ ČTK. Zeman se v Záhřebu zúčastní oslav vstupu Chorvatska do EU. *ceskenoviny.cz* [online]. ČTK, publikováno 28. 6. 2013 [cit. 22. 9. 2013]. ISSN 1213-5003. Dostupné z: <http://www.ceskenoviny.cz/zpravy/zeman-se-v-zahrebu-zucastni-oslav-vstupu-chorvatska-do-eu/956578>.

⁵⁶ „Merkelová odmítá přijet do Chorvatska“. *Presseurop.eu* [online]. Presseurop.eu, © 2012 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://www.presseurop.eu/cs/content/news-brief/3919411-merkelova-odmita-prijet-do-chorvatska>.

⁵⁷ Autor citovaného textu ve skutečnosti zjevně mívá na článek 7 Smlouvy o Evropské unii, 12012M/TXT, *Úřední věstník C 326 ze dne 26. října 2012, v konsolidovaném znění*. In: *EUR-Lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:12012M/TXT:CS:PDF> – viz odst. 3 tohoto článku „...*může Rada*

vání Evropské unie se **NEPOUŽIJÍ a pravomoci Soudního dvora Evropské unie podle hlavy VI⁶⁵ Smlouvy o Evropské unii ve znění platném před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost ZŮSTÁVAJÍ STEJNÉ, a to i v případě, že byly uznány podle čl. 35 odst. 2⁶⁶ Smlouvy o Evropské unii⁶⁷**. K uvedenému přechodnému opatření je nicméně třeba doplnit i znění druhého a třetího odstavce čl. 10 řečeného protokolu obsahující de facto podmínky pro ukončení trvání tohoto opatření. Odstavec druhý zmiňuje, že „**změna určitého aktu uvedeného v odstavci 1 vede k použití pravomocí orgánů uvedených v daném odstavci, jak jsou stanoveny ve Smlouvách⁶⁸, ohledně pozměněného aktu a vůči těm členským státům, na něž se uvedený pozměněný akt vztahuje⁶⁹**“. Následující (třetí) odstavec pak konstatuje, že „**použitelnost přechodného opatření uvedeného v odstavci 1 v KAŽDÉM PŘÍPADĚ končí pět let ode dne vstupu Lisabonské smlouvy v platnost (1. 12. 2009)^{70,71}**“.

Z uvedených citací je zřejmé, že aktuálně Komise nedisponuje pravomocí podat na Chorvatsko žalobu pro neplnění závazků, které mu vyplývají z unijního práva, i v případě, že by tento krok učinit chtěla. Po uplynutí lhůty přechodného opatření však již bude moci tento unijní orgán volat nového člena EU k odpovědnosti, neboť jedním ze závazků Chorvatska, vyplývajících z jeho smlouvy o přistoupení, bylo uvést své právo ke

---

Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování Evropské unie se nepoužijí...“ . Viz pozn. pod čarou č. 9.

⁶⁴ V kontextu pozn. pod č. 63 – čl. 258 SFEU – „*Má-li Komise za to, že členský stát nesplnil povinnost, která pro něj ze Smluv vyplývá, vydá o tom odůvodněné stanovisko poté, co umožní tomuto státu podat vyjádření. Nevyhoví-li tento stát stanovisku ve lhůtě stanovené Komisí, může Komise předložit věc Soudnímu dvoru Evropské unie*“.

⁶⁵ Hlava VI SEU_{NC} – „*Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech*“.

⁶⁶ „*Každý členský stát může uznat prohlášením učiněným při podpisu Amsterodamské smlouvy nebo kdykoli později pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách podle odstavce 1*“ (Čl. 35, odst. 2 SEU_{NC})

⁶⁷ Čl. 10, odst. 1 Protokolu o přechodných ustanoveních, připojeného k Lisabonské smlouvě – dále též PPU_{LS}.

⁶⁸ „*V tomto protokolu se „Smlouvami“ rozumějí Smlouva o Evropské unii, Smlouva o fungování Evropské unie a Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii*“ (čl. 1 PPU_{LS}).

⁶⁹ Čl. 10, odst. 2 PPU_{LS}.

⁷⁰ Čl. 10, odst. 3 PPU_{LS}.

⁷¹ Pro úplnost ještě upozorníme na „*Prohlášení (č. 50) k článku 10 Protokolu o přechodných ustanoveních*“ připojené k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu podepsanou dne 13. prosince 2007 – viz cit. 62 – uvádějící „*Konference vyzývá Evropský parlament, Radu a Komisi, aby ve vhodných případech a podle možností ve lhůtě pěti let uvedené v čl. 10 odst. 3 Protokolu o přechodných ustanoveních usilovaly v rámci svých pravomocí o přijetí právních aktů, kterými se mění nebo nahrazují akty uvedené v čl. 10 odst. 1 uvedeného protokolu*“.

dni přistoupení do souladu s právem unijním⁷². Tato podmínka však neučiněním řádné výhrady, spolu s přijetím lex Perković, zřejmě není naplněna. Komise tak případně bude moci, při zachování současné situace, uplatnit v příslušnou dobu i tento posledně jmenovaný prostředek prosazování práva EU.

5. Doslov

Z výše uvedených řádků je zřejmé, že Chorvatsko může v konsekvenci svého legislativního kroku očekávat ze strany Bruselu faktickou reakci. Osobně se přitom domnívám, že Záhřeb nakonec unijnímu tlaku ustoupí, avšak mám za to, že spíše z důvodů politických, než právních. Dílčí otázkou zůstává, nakolik nový člen Unie nechá situaci eskalovat.

K důvodu citlivosti rozebírané záležitosti doplníme závěrem poznatek uváděný portálem EUobserver, který k přijaté národní úpravě poznamenává – „*přes označení novelizovaného zákona za „lex Perković“, kontakt (na chorvatském ministerstvu spravedlnosti, jenž si přál zůstat v anonymitě) sdělil, že zde není spojení s Josipem Perkovićem. [...] „Srpen 2002 je okamžikem, kdy Evropský zatykač rozkaz vstoupil v platnost,“ poznamenal kontakt. Nevysvětlil však základní otázku, proč vůbec byl zatykač pozměněn⁷³*“. Jestliže přitom zůstává právě tato otázka bez (důvěryhodné) odpovědi, je pak dle mého poměrně zatěžko akceptovat jí předcházející (citované) tvrzení a naopak je relativně důvodné inklinovat k závěru, že snahou Chorvatska skutečně bylo ochránit Josipa Perkoviće.

---

⁷² Srov. čl. 47 smlouvy mezi Belgickým královstvím, Bulharskou republikou, Českou republikou, Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Estonskou republikou, Irskem, Řeckou republikou, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Italskou republikou, Kyperskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Maďarskou republikou, Republikou Malta, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Polskou republikou, Portugalskou republikou, Rumunskem, Republikou Slovinsko, Slovenskou republikou, Finskou republikou, Švédským královstvím, Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku (členskými státy Evropské unie) a Chorvatskou republikou o přistoupení Chorvatské republiky k Evropské unii, 12012J/TXT, *Úřední věstník L 112 ze dne 24. dubna 2012*. In: *EUR-lex* [právní informační systém]. Úřad pro publikace Evropské unie [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2012:112:FULL:CS:PDF>.

⁷³ NIELSEN, Nikolaj. EU tells Croatia to change law or face sanctions. *Euobserver.com* [online]. EUobserver.com, publikováno 21. 8. 2013 [cit. 19. 9. 2013]. Dostupné z: <http://euobserver.com/justice/121162>.

6. Aktualizace článku

V době mezi napsáním tohoto článku a realizovanou korekturou došlo k podstatnému vývoji případu. Evropská komise a Chorvatská vláda dospěly ke kompromisu a nový člen EU se zavázal upravit svůj právní řád – „změny zákona projdou spěšnou procedurou. Zákon vstoupí v účinnost nejpozději do 1. listopadu 2014 [...] **Chorvatsko pozmění své zákony, aby odpovídaly úpravě evropského zatýkacího rozkazu**“⁷⁴. Svému slovu stát dostál a v návaznosti na modifikaci národní úpravy byl Josip Perković zatčen počátkem tohoto roku. Samotné vydání do Německa pak bylo realizováno 24. ledna 2014⁷⁵. Úplným závěrem dodejme i vysvětlení, se kterým přišla chorvatská vláda jako s odpovědí na otázku důvodu přijetí „lex Perković“ – Chtěli jsme „...ochránit veterány chorvatské války za nezávislost v letech 1991–95, před potenciálním stíháním jinde v EU“⁷⁶. Jakékoliv spojení rozebírané úpravy s případem Josipa Perkoviće přitom vláda balkánského státu opětovně odmítla⁷⁷.

Abstrakt

Dnem 1. července 2013 se Chorvatsko stalo 28. členem Evropské unie. Jako takové se zapojilo do justiční spolupráce mezi členskými státy, včetně uplatňování Evropského zatýkacího rozkazu (EZR). Tento institut ukládá „...všem vnitrostátním soudním orgánům (vykonávajícím justičním orgánům) [...], aby ipso facto [...] uznávaly žádost o předání osoby, kterou podá soudní orgán jiného členského státu...“⁷⁸. Chorvatsko však

pouhé tři dny před svým vstupem přijalo úpravu, označovanou jako „lex Perković“, limitující uplatnění eurozatykače na trestné činy spáchané po 7. srpnu 2002. Článek úvodem poskytuje stručné představení EZR jako takového. Následně text pokračuje komentářem k tématům „požadavku oboustranné trestnosti činu“ a „vydávání svých vlastních občanů (čl. státem)“. V souvislosti s těmito body jsou připomenuta rozhodnutí jak Soudního dvora EU, tak ústavních soudů členských států. Zmíněn je rovněž původ názvu chorvatského zákona, následovaný porovnáním této úpravy s podobnými časovými omezeními uplatněnými jinými evropskými státy. Článek nastiňuje rovněž (právní) sankce, kterým může Chorvatsko čelit, v případě odmítnutí požadavků z Bruselu. Závěrem autor předkládá svou vlastní vizi budoucího vývoje rozebírané problematiky.

Summary

Since 1st July 2013 Croatia has become the 28th member of the European Union. As a result of that it has been engaged into the judicial cooperation among the member states including the use of the European arrest warrant (EAW). The institute requires „...each national judicial authority (the executing judicial authority) to recognise, ipso facto, [...] requests for the surrender of a person made by the judicial authority of another Member State...“⁷⁹. However only three days before the accession Croatia adopted national legislation, called “lex Perković”, limiting the usage of the EAW to the crimes committed after 7th August 2002. At first the Article provides brief introduction of the EAW itself. The text consequently continues by the comment on “the request of the double criminality of the act”, and “surrendering of the (Member state’s) own citizens“. Regarding these topics the relevant judgments of both the ECJ and national constitutional courts are mentioned. Next there is explanation of the origin of the legislation’s name followed by the comparison of the “lex Perković” and similar time restrictions made by some other European Union’s countries. The paper also outlines the (law) sanctions Croatia may face in the case of refusing the Brussels’ requests. Finally the author provides his own vision of the future developments of the situation in question.

⁷⁴ Croatia Strike Deal With EU Over Arrest Warrant Problem. *Croatia Week* [online]. Croatia Week, 2013 [cit. 30. 1. 2014]. Dostupné z: <http://www.croatiaweek.com/croatia-strike-deal-with-eu-over-arrest-warrant-problem/>.

⁷⁵ VUKIC, Ina. Croatia: Germany To Unravel Communist Yugoslavia Crimes Across Europe. *Croatia, the War, and the Future* [online]. Croatia, the War, and the Future, publikováno 25. 1. 2014 [cit. 30. 1. 2014]. Dostupné z: <http://inavukic.com/2014/01/25/croatia-germany-to-unravel-communist-yugoslavia-crimes-across-europe/>.

⁷⁶ REUTERS. Croatia Arrests Former Spy Chief Wanted in Germany. *Voice of America* [online]. Voice of America, publikováno 1. 1. 2014 [cit. 30. 1. 2014]. Dostupné z: <http://www.voanews.com/content/reu-croatia-arrests-ex-spy-chief-wanted-in-germany/1821588.html>.

⁷⁷ Op. cit. 76.

⁷⁸ Evropský zatýkací rozkaz. *Europa* [online]. Europa, 2011 [cit. 22. 9. 2013]. Dostupné z: http://europa.eu/legislation_summaries/justice_freedom_security/judicial_cooperation_in_criminal_matters/133167_cs.htm.

⁷⁹ Op. cit. 78, anglické znění.